

PETR
JIROUNEK

Kasino

Bond dopil třetí sklenku šampaňského značky Bollinger, ročník 1988, nabodl na vidličku nejlákavější sousto humra, namočil do česnekové majonézy a vsunul ho do úst. Opatrně vstal a odkulhal, (levý kotník ho trýznil již několik let), po schodech k bazénu svého odpočinkového sídla na ostrově Jamajka v Karibském moři. Tam se zastavil a se zalíbením se zahleděl na svůj soukromý záliv s písčnou pláží. Jeho štěstí však trvalo jen do okamžiku, než zpozoroval na mírně zvlhnuté hladině připlouvat jemu tak známý bílý motorový člun společnosti Universal exports. Této chvíle se obával již několik týdnů. Ponořil se do bazénu, lehl si na vodu a zklamaně pozoroval mráčky na obloze.

Po chvíli přistoupil k okraji bazénu muž ve světlém obleku a s tmavými brýlemi na očích. „Jak se cítíte, 007?“ zeptal se bujaře. Bond se potopil a pod vodou přeplaval k protější straně.

„Zde se cítím přímo skvostně,“ odpověděl. Jak kázala zdvořilost, měl by nyní jít svého hosta přivítat. Vzpomněl si ale na své povislé svaly a přebytek podkožního tuku. Muž na břehu si zapálil doutník, sedl si do zahradního křesla a labužnický nechal z úst unikat kouř z tlustého Havana. Bond zatím zůstal v bazénu.

„Někdy si ale říkám, že už na sobě začínám cítit léta,“ řekl po pravdě, ale snažil se, aby to vyznělo jako žert. Sám dobře věděl, že ho stárnoucí tělo už dávno neposlouchá tak, jak by si přál. Uvědomoval si také, že by měl omezit spotřebu alkoholu a cigaret. Muž zatím požádal sloužícího mladíka stojícího opodál o láhev skotské a dvě skleničky.

„A vezmi něco, do čeho bych se mohl utírat,“ doplnil objednávku Bond.

Chlapec odběhl. Když se vrátil, tlačil před sebou pojízdný bar a přes ruku mu visel Bondův koupací plášť. Bar postavil ke kraji bazénu. Muž popadl láhev nejlepší whisky a nalil si.

„Napijete se se mnou, 007?“

„S radostí,“ odvětil Bond a pomalu si oblékal bílý froté plášť. Pak se konečně pevným krokem a se sebevědomým úsměvem vrátil na lehátko vedle svého hosta. „Poslužte si,“ řekl a podal láhev Bondovi. Ten ji uchopil a třesoucí se rukou si nalil plnou dávku whisky, doufaje, že si muž nevšiml této jeho další tělesné svízele. Usrkovali lahodný nápoj a Bond se začínal cítit lépe.

„Vezu vám instrukce od M,“ pravil muž a Bond opět upadl do hluboké trudomyslnosti. Jen málo lidí na světě vědělo, že za touto zkratkou se skrývá admirál Sir Miles Messervy, Bondův přímý nadřízený, sídlící v šestém patře moderního domu v Regent street v Londýně. Na jeho kanceláři sice visel nenápadný štítek společnosti Universal exports, ve sku-

tečnosti zde sídlilo oddělení MI6, mozkové centrum tajné služby jejího veličenstva.

Bude to mise spíše odpočinková, 007. Tedy pro agenta vašich kvalit.“

„Jsem vám k službám,“ odpověděl s radostným úsměvem zoufalý Bond.

„Poletíte do Prahy, to je někde ve střední Evropě. Máme zprávy, že se tam objevily jakési důležité dokumenty z konce druhé světové války. Ubytujete se jako americký turista v nějakém nenápadném hotelu. Vše ostatní máte popsáno zde,“ řekl a z náprsní kapsy vyndal tlustou obálku. Podal ji Bondovi a do popelníku odložil dohaslý doutník. Bond obálku ledabyle odložil na bar.

„Vy se na to ani nepodíváte?“ podivil se.

„Až později,“ odvětil Bond, který u sebe neměl brýle a ani kdyby je měl, neodvážil by si je nasadit; o agentech s jednomístným krycím číslem se předpokládalo, že vidí jako ostříž.

„Po přečtení všechno spalte,“ připomněl a zvedl se. Bond ho pomalu následoval k přístavnímu molu.

„Tak hodně štěstí, 007,“ řekl a nastoupil do člunu. Bond mu pokynul na pozdrav a celý skleslý se vrátil zpátky do domu.

Měl letenku do první třídy, která byla v letadle umístěna o poschodí výš. Zatáhl zác- lonku, rozsvítil světlo na čtení, u letušky si objednal sklenku šampaňského, natáhl se pro

aktivku a vyndal z ní obálku s dokumenty, na které se doma ani nepodíval. Napil se šampaňského a začala ho nesnesitelně pálit žáha. Postěžoval si letušce na kvalitu nápojů a požádal ji o prášek. Přinesla mu ho na stříbrném tácku i se sklenicí vody. Spolkl pilulku, ale zapil ji zbytkem šampaňského. Na chvíli se mu ulevilo, ale zároveň cítil, že na něj přichází spaní. S námahou vrátil dokumenty do aktivky a uložil ji pod sedadlo. Večeři odmítl, sklopil zadní opěradlo, letuška ho přikryla lehkou pokrývkou a Bond usnul tvrdým spánkem spravedlivých.

Dáša Koulová, agent č. F8G3/D českých tajných služeb, seděla v pracovně svého nadřízeného.

„Dnes po obědě přiletí na Ruzyň pravidelnou linkou z Paříže člen anglické tajné služby,“ pravil náčelník, „chtějí, abychom mu přidělili někoho šikovného a nenápadného. Vy prý umíte dobře anglicky. V 16.40 ať jste na letišti.“

„Nějaké poznávací znamení?“

„Sedněte si k baru u přiletů. Ohlásí se sám. Buďte nenápadná. Je to nějaké jejich eso. Má identifikační číslo 007.“ Dáša tiše hvízdla. Nástěnné hodiny ukazovaly 15.30.

„To abych pomalu vyrazila,“ řekla a vstala.

Objednala si suché martini a opřela se zády o barový pult, odkud viděla jak na výstupní dveře z celního prostoru, tak na řadu monitorů na protější stěně. V 16.47 se u spoje z Londýna objevila informace landed a asi po dvaceti minutách vyšel ze dveří muž, připomínající stárnoucího playboye. Nejistým krokem došel k baru, na zem položil cestovní brašnu, vytáhl z ní jakousi fotografii, chvíli si ji prohlížel, pak se rozhlédl a rozešel se k Dášě.

„Tak tady mě máte,“ pravil anglicky.

„Těší mě, Koulová,“ odpověděla svoji velice slušnou angličtinou.

„Já vím,“ usmál se, „já jsem James Bond, tajný agent Jejeho veličenstva. Číslo 007,“ upřesnil hrdě a Dáša z jeho úst ucítila silný zápach alkoholu.

„Jsem vám k službám, mister Bond. Mé číslo je F8G3/D,“ řekla a odtáhla ho od baru.

„Říkejte mi Jamesi,“ požádal jí.

„Dobře, já jsem Dáša,“ řekla, „máš zamluvený hotel?“

Bond zakroutil hlavou. „Nemám. Ale chci do nějakého dobrého.“

Seděli v kavárně hotelu Hilton, Bond si objednal martini s ginem, Dáša kávu. Před nimi na stole leželo několik hustě popsaných listin.

„Ještě jsem neměl čas si to pročíst,“ pravil zkroušeně Bond.

„A jak tě pozoruju, tak dnes už se k nim taky nedostaneš. Dej to sem, já si to přes noc proberu.“ Sebrala veškeré dokumenty a naházela si je do kabelky.

„Zítra si tě tady vyzvednu. Přesně v osm. A teď běž spát,“ nařídila a opustila hotel.

Doma rozložila listiny na kuchyňský stůl, k ruce si vzala slovník a pustila se do čtení. Když šla kolem půlnoci spát, věděla vše co potřebovala. Bylo jí jasné, že to nebude jednoduchá práce.

Druhý den ráno ho našla u snídaně. Zdál se být v plné formě. Dáša ho pozdravila a přisedla si. Zdvíhl hlavu a usmál se.

„Posnídej se mnou, účet dáme na pokoj,“ pravil a Dáša jeho nabídku vděčně přijala.

„Jaký máme program?“ zeptal se, když dojedli.

„O tom snad rozhoduješ ty,“ odvětila překvapeně.

„Asi bych měl, ale já vlastně nemám tušení, co se tady ode mne očekává,“ řekl s odzbrojujícím úsměvem a Dášu přepadlo podivné tušení. Znovu se na Bonda pozorně zadívala a uviděla smutného a vyčerpaného muže. Pomalu dospívala k názoru, že od něj žádný výjimečný fyzický či mentální výkon už asi očekávat nemůže. Pochopila, že jí nezbyvá než vzít řízení operace do vlastních rukou.

„Tak poslouchej 007,“ řekla rezolutně. „Máš objevit a přivést do Londýna jeden z nejhledanějších spisů německé válečné špiónážní služby z doby druhé světové války.“

„A ten má být v Praze?“ podivil se upřímně Bond.

„Ano, vypadá to tak. Nedávno totiž jedné zámožné a vlivné anglické rodině někdo vhodil do schránky vyděračský dopis. V něm byla fotokopie dokumentu, dokazujícího, že člen jejich rodiny za války pravidelně vyzoumal německé velení o tajných anglických vojenských plánech. Tato rodina, aby uchránila své čisté jméno, skutečně vyplatila požadovanou sumu na konto jistého Bojana Sobiče u jedné malé londýnské banky. Policii to oznámila až následujícího dne. Tak jak si to vyděrači přáli.“

„Pozoruhodné,“ poznamenal James Bond. „A o kolik se vlastně jednalo?“

„O půl milionu liber. A ještě téhož dne byly peníze z banky vyzvednuty a konto zrušeno. Téhož večera byl pak mezi pasažéry přímého letu z Londýna do Prahy jistý Bojan Sobič.“

„To je vše?“ zeptal se Bond s úsměvem, za kterým jen nedokonale skrýval svůj zmatek.

„Ano, 007, toť vše.“

„Dobrá práce,“ odpověděl a tvářil se velice zkušeně. Pak vytáhl z krabičky cigaretu. Když si ji zapaloval, všimla si Dáša, že se mu třesou ruce.

„Ale mnoho nám to nepomůže,“ řekla zamyšleně. „Jestli ovšem slavný 007 nepřijde na nějaký geniální nápad.“ dodala škodolibě.

„Na něco přijdeme,“ pravil po chvíli.

„Samozřejmě,“ odpověděla a upřeně ho pozorovala.

„Budu o tom přemýšlet,“ dodal po další odmítké a dál se tvářil hloubavě. Dáša si však už byla jistá, že tento věhlasný agent je jen bledým odvarem bývalého supermana, a že i neurony jeho šedé mozkové kůry pracují pomalu a často i poněkud zmateně.

„Poslouchej, Bonde,“ pravila rezolutně, „vrať se do svého pokoje, nebo se projdi po městě, nebo si dělej co chceš, ale snaž se do večera něco vymyslet. Já udělám totéž, a večer se někde sejdeme.“

Bond se zdál s tímto řešením navýsost spokojený.

„To vypadá dobře,“ řekl, „zbývá jen určit kdy a kde se sejdeme.“

„Těba v šest večer Na Nebozídku,“ navrhla Dáša a stručně mu vysvětlila cestu. Bond přikývl. Odešla z hotelu a Bond si šel spokojeně sednout k baru.

Z hotelového pokoje v šestém patře vyšla mladá žena v přiléhavých tmavě modrých šatech a spoře osvětlenou chodbou se vydala k výtahu. Přejela prstem po tlačítku a moderní prosklená klec připlula. Vešla a dveře se za ní pomalu a neslyšně zavřely. Výtah klouzavě sjížděl a ona z výše pozorovala prostorné atrium tohoto moderního pražského hotelu. Ještě než zastavil v přízemí, uviděla ho sedět u baru. Vystoupila a pomalu přešla halu. Sedla

si ve foyer do koženého křesla a objednala si campari.

Bond vypil tři další martini s ginem, než si jí všiml. Cítil se skvěle a ruce se mu přestaly třást. Upřeně se na něho dívala a Bond ji pokývl na pozdrav. Pomalu vstala a sedla si na barovou stoličku vedle něj.

„Mohu vás pozvat na skleničku?“ začal klasicky. Dáša v modrém přikývla. „Ještě jedno campari?“ a dáma přikývla podruhé. Sukně se jí vyhrnula vysoko nad kolena. Bond jí objednal campari a pro sebe čtvrté martini s ginem.

„Jste tady služebně?“ promluvila konečně na Bonda dokonale angličtinou.

„Ne,“ odpověděl, „jsem turista.“

„Nepotřebujete společnost?“ zeptala se a smyslně se na něj usmála. Bond byl poněkud vyveden z míry z tak přímého útoku. Chvilku váhal, dopil sklenku a objednal si samotný gin. Pak se podíval na její dlouhé překrásné tvarované nohy a zhluboka se napil.

„Jste poněkud nerozhodný, pane...“

„Říkejte mi Jamesi,“ odvětil.

„Já se jmenuji Marcela,“ pravila a opřela se mu o rameno.

Marcela se od Bonda vrátila do svého pokoje poměrně brzy, tajný agent Jejeho veličenstva si toho však ani nevšiml, spal totiž jako zabítý. Když se probudil, hlava ho bolela jako střepe. Své šaty našel složené na židli vedle postele. Vstal, osprchoval se a navlékl na sebe připravený oblek, připlnul černého motýlka, z kufru vyndal Walthera PPK ráže 7.65, ale pak ho s povzdychem opět vrátil na místo. Před hotelem se rozhlédl a kývl na taxikáře, stojícího vedle veliké tmavé limuzíny s reklamou hotelu Hilton.

„Na Újezd prosím“, pravil s těžkým anglickým přízvukem. Těsně pod Petřínskými sady taxikář zastavil. Bond zaplatil, vystoupil a rozvážným krokem se vydal k lanové dráze, která ho po několika minutách dovezla k restauraci Nebozídek. Uvedl ke stolu u okna a zamyšleně pozoroval jedno z nejkrásnějších panoramat na světě.

„Budete jíst, pane?“ zeptala se ho servírka.

Bond zavrtěl hlavou, „ještě na někoho čekám, přinese mi zatím martini s ginem.“

Dáša si vyžádala rozhovor s náčelníkem. Chtěla ho nejprve zasvětit do případu, ale náčelník jen mávl rukou.

„S tím se nezdržujte, včera večer jsem dostal veškerý materiál kurýrní poštou,“ řekl, „raději mi řekněte, jak chce 007 postupovat.“

„Nijak,“ odvětila Dáša, „je po celý den naložený v lihu a o svoji misi nejeví zájem. Dokonce mi naznačil, že bych postup akce měla vymyslet já.“

„Tihle angličtí agenti jsou naprosto nepřekonatelní. To je od něj jen kamufláž, slečno Koulová. Nezapomínejte, že má číslo 007.“

Dáša se zamyslela. Uvědomila si, že Bonda se skleničkou viděla vlastně pouze včera večer. A to ještě jen s jednou jedinou.

„Máte možná pravdu, náčelníku. Hraje to ale naprosto dokonale,“ dodala na svou omluvu.

„Inu, od těchto profesionálů se musíme ještě hodně učit. Nejprve vás donutí připravit si samostatný plán, ze kterého pak pozná styl vaší práce, zjistí jak jste schopná, jak vám to myslí a do jaké míry se na vás může spolehnout. Skutečně obdivuhodný psycholog,“ dodal.

Oba nyní seděli zamyšleně proti sobě.

Náčelník si mnul bradku a Dáša se tvářila nešťastně.

„Musíte,“ zarazil se, „ne, musíme vymyslet a navrhnout něco opravdu důmyslného, záleží na tom pověst našich tajných služeb,“ pravil, když se probral z hlubokého zadumání, „máte nějaký nápad, slečno Koulová?“

„O něčem bych snad věděla,“ pravila nejistě. Dáša se svým náčelníkem pak setrvali v delším soukromém a přísně tajném rozhovoru.

Na Nebozízek dorazila s několikaminutovým zpožděním. Bond seděl u okna a pozoroval město. Sedla si naproti němu.

„Omlouvám se za zpoždění,“ hlesla provínile.

„To nic,“ odpověděl a konečně odtrhl pohled od okna, „radši mi prozrad, jaké máš pro mě instrukce na dnešní večer, velitelko.“

Stručně mu vysvětlila svůj plán a Bond s netečným výrazem poslouchal.

„To je dost riskantní,“ shrnul své pocity.

„Nic jiného mě nenapadlo,“ odvětila a čekala, kdy se konečně pochlubí nějakým vlastním nápadem. Zadívala se mu do obličeje plného vrásek. Napadlo jí, zda je to opravdu Bond, ten slavný, nepřekonatelný a neznatelný agent 007. Neposlali nám sem do Prahy někoho jiného? Nebo poslali skutečného Bonda, ale po cestě...

„Vidím ve tvém výrazu překvapení i zklamání,“ řekl a dopil skleničku. „Moje jednání tě asi zaskočilo. Očekávala jsi muže plného energie a odvážných plánů a činů. Ty doby už ale jsou, drahá kolegyně, dávno za mnou. Ty sis toho všimla, moi nadřízení zatím ještě ne.“ Jeho zrak opět zabloudil k oknu a Dáša pod stolem nervózně žmolala ubrousek. „S tím se člověk těžko smíruje,“ dodal s pohledem upřeným na prázdnou skleničku a Dáša bylo tohoto muže náhle líto. „Toto je asi moje poslední mise a já bych rád ukončil svoji kariéru úspěchem,“ řekl smutně, přivolał servírku, požádal ji o jídelní lístky a zároveň si objednal další skleničku. Dáša neměla to srdce ho zarazit.

„Velmi se na tebe spoléhám, Dášo,“ zamumlal tiše.

Z Nebozízku se vraceli až za soumraku. Ve světle pouličního osvětlení se loudali Národní třídou směrem k Příkopům. Na Můstku se na chvíli zastavili.

„Tak jdem na to?“ zeptala se Dáša, Bond neznatelně přikývl a vešel do knihkupectví, kde se velmi dlouho probíral anglickými průvodci Prahou. Z obchodu však vyšel s prázdnými rukama a volným krokem prošel Příkopy až na náměstí Republiky, kde vešel do kavárny Obecního domu.

Dáša se zastavila pod velkou reklamou baru Golem, otevřeného 24 hodin denně. Vešla a rozhlédla se v šeru zakouřeného místnosti, plné nepřijemného zápachu a herních automatů. Za barem stál výhrůžně se tvářící a dohola ostříhaný svalovec. Sedla si na stoličku a objednala si vodku.

„Budete hrát?“ zeptal se a položil před ní vrchovatě naplněnou sklenici.

„Nebudu,“ pravila a uskla ze sklenice, „posílá mě Bohouš,“ řekla potichu.

„Neznám,“ odvětil a obrátil se k ní zády.

„Říká se mu Flekoun,“ upřesnila informaci a barman se pomalu otočil.

„A co vlastně chcete?“ zeptal se na půl úst.

„Mluvit se šéfem. S panem René Zavadilem.“ Svalovec ve dřezu rozvážně umýval

sklenici a pak ji nekonečně dlouho utíral a leštil. Zdálo se, že o něčem usilovně přemítá. Konečně sklenici uložil pod pult.

„Seď tu a ani se nehni,“ prohlásil sverpě a odešel zadními dveřmi. Dáša vylila zbytek vodky přes pult do výlevky. Svalovec se za chvíli vrátil a kývnul na ní. Dáša seskočila se stoličky a následovala ho. Kulatým schodištěm sestoupili do podzemí a úzkou chodbou prošli ke starým dřevěným dveřím. Svalovec uctivě zaklepal a po vyzvání oba vešli. Místnost byla zařízena jako kancelář. U pracovního stolu seděl elegantně oblečený muž středního věku, mírně prošedivělý, s kruhy pod očima a s poněkud odulým obličejem.

„Tady ji máš, René,“ pravil svalovec, tiše vyšel a zavřel za sebou dveře.

„Tak co vás sem přivádí, slečno?“ otázal se muž za stolem chraplavým hlasem.

„Posílá mě Bohouš Vávra,“ špitla Dáša.

„No a?“ odvětil.

„Prý byste nám mohli pomoci.“

„Nechápu jak,“ pravil a konečně nabídl Dášě židli.

„Díky,“ poděkovala a posadila se. „Můj společník má problém. Je to Angličan a pod svým pravým jménem se do Anglie nemůže vrátit. Za anglický pas je ochoten slušně zaplatit.“

„Nevím, jak bych vám ho mohl obstarat, anglický nebo jakýkoliv jiný,“ odvětil, „jste na špatné adrese.“

„Pas na jméno Bojan Sobič jste ale vyrobil dokázal,“ vyhrkla Dáša a čekala na jeho reakci. Muž nehnul brou, ale bylo znát, že usilovně přemýšlí.

„Žádného Sobiče neznám a nikdy jsem o něm neslyšel,“ prohlásil a vstal. Dáša se také zvedla a udělala několik kroků ke dveřím. Tam, s rukou na klíče se otočila.

„Neznáte, protože to není jeho pravé jméno. Ale pas na toto jméno jste mu vyrobili.“

„To jsou samé nesmysly, slečno. Lituju, ale nemohu sloužit. A buďte ráda, že na vás nepodám trestní oznámení,“ dodal a opět se posadil. Dáša vyšla na chodbu a zavřela za sebou. Šla směrem k točitému schodišti a zvuk jejích podpatků se rozléhal celým podzemím. Na konci chodby se otočila, po špičkách se vracela, postavila se za dveře a poslouchala.

„...no protože za mnou posíláš cizí lidi,..., nekecej, Flekoune, od koho jiného by to mohla vědět? ,..., no vo tom pasu pro Bobyho Rádlu ty blbče, vo tom mluvím,...,jo stavím se, ...tak asi kolem půlnoci,Boby taky, ...jo tak čau.“ Dáša se rychle odlepila od dveří a potichu pospíchala ven. U baru zaplatila za vodku a vyšla na chodník.

Bond seděl u stolu až u zadní stěny. Dáša si přisedla, Bond zvedl hlavu a usmál se.

„Tak kolikátou už máš?“ zeptala se přísně Dáša.

„To je vedlejší,“ odpověděl, „raději mi řekni, jak jsi dopadla.“

„Ten pas zhotovil jistý Bohuslav Vávra, zvaný Flekoun, je to známý padělatel, máme ho v záznamech. A vyrobil ho pro jistého Bobyho Rádlu, to jsem zase slyšela za dveřmi, když Zavadil volal Flekounovi. Dnes se všichni tři chtějí někde sejít, nejspíš v kasinu Happy Winner, jeho majitelem je totiž také Zavadil. I to jsme našli v našich registrech.“

„To je slušný výsledek,“ pravil spokojeně Bond

Dáša se na něj zahleděla. Seděl proti ní, v košili, ale s motýlkem u krku, jeho sako viselo přes opěradlo sousední židle a bylo na

něm jakési smítko, sotva větší, než špendlíková hlavička. Agentka Dáša Koulová tento zázrak moderní techniky okamžitě poznala.

„Bonde,“ pravila potichu, „máš na šatech štenici. Oni tě sledovali a sledují každý tvůj krok.“ Slavný tajný agent zbledl.

„Toho ale teď můžeme využít proti nim,“ pravila.

„Máš pravdu,“ opověděl a krev se mu vrátila do tváře.

Dáša došla před Happy Winner těsně po jedenácté. Vešla do vstupního vestibulu, kde byla velmi zdvořile vyzvána, aby předložila občanský průkaz. Ochotně se podrobila této formalitě a hosteska ji pak odvedla do haly s barem a šatnou, ze které se přímo vcházelo do místnosti plné hracích stolů. U kasy si koupila žetony za pětistovku v naději, že jí tento výdaj náčelník proplatí. Třikrát za sebou vsadila dvacetikorunový žeton na červenou, jednou prohrála a dvakrát vyhrála. V půl dvanácté se vrátila do haly a usedla k baru. Objednala si vodku a rozměnila tak svou druhou a poslední pětistovku. Barman vyndal z lednice téměř prázdnou láhev a celý zbytek dolil Dáše do skleničky.

„Budu muset dojít do skladu pro další,“ bručel si pro sebe. Dáša uchopila skleničku, otočila se zády k pultu a pozorovala přístupovou chodbu.

Bond zaplatil, oblékl si sako a odešel na WC, kde si ze saka opatrně odstranil štenici. Pak vyšel na chodník před obecní dům a hledal vhodnou oběť.

René Zavadil se v chodbě objevil těsně před půlnocí. Když procházel kolem baru, prohodil k barmanovi:

„Hoď mi chlapče dolů jeden tuplovaný Glenfiddich.“ Dívka sedící u baru se k němu otočila zády a mohutně smrkala do papírového kapesníku. Zavadil vešel do dveří vedle šatny, po kamenných schodech sešel do jakési malé sklepní gotické síně, dokonale vybavené středověkým nábytkem. Zastavil se před starými dubovými dveřmi. Do škvíry vedle kliky zasunul magnetickou kartu, červené světélko zhaslo a objevilo se zelené. Stiskl kliku a vešel. Ocítl se v prostorné kamenné síni, vybavené však tentokrát moderním nábytkem. Jedna stěna byla zakryta knihovnou, uprostřed druhé byl vybudován krb a u třetí stála kožená sedací souprava. V ní napůl seděla a napůl ležela žena v přiléhavých modrých šatech. V ruce držela malou černou krabičku s obrazovkou.

„Tak co dělá náš agent, lásko moje?“ zeptal se René Zavadil a sedl si naproti ní do křesla.

„Chvilí byl v knihkupectví na Můstku a pak seděl v kavárně v Obecním domě. Teď zrovna jde pěšky do Karlína,“ informovala ho žena a krabičku odložila na konferenční stolek.

„Takže štenice pracuje,“ pochválil ji. „A jaké byl ten Tvůj James v posteli. Stálo to za to?“

„Chvilí se o něco pokoušel, ale pak usnul. Byl prakticky na kaši. Podobně jako v letadle nad Atlantikem. Tam jsem mu k tomu ale trochu pomohla.“

„Takže do Karlína,“ přemítal René nahlas, „co má ten člověk vlastně v plánu?“

„Co by mohl mít?“ odpověděla, „nic, tápe a vrací se do Hiltonu. Z těch lejtér co mu dali se až k nám nikdy nedostane. Ví jen o vyděračském dopise, ví, že peníze byly vyplaceny, a že je jakýsi Bojan Sobič převezl do Prahy.“

„Cože?“ téměř zarval René. „Tohle jsi mi včera neřekla.“

„Nebyl čas, drahoušku, včera jsem se musela věnovat Jamesovi,“ vysvětlovala, „já nevím, co se číflš. Jak chceš, aby našel v Praze Bojana Sobiče, když tu žádný nežije,“ ššbetala sladce.

Dveře se potichu otevřely a do místnosti vešel barman s táckem.

„Polož to na stolek,“ nařídil mu René a barman opustil místnost.

„To si myslíš ty,“ křičel dál René, „ale dneska za mnou přišla do klubu taková pěkná, nakrátko ostříhaná slečinka a chtěla na mě anglickej pas, že když jsme to prý udělali Sobičovi, tak že to můžeme udělat taky pro ni.“

„A cos jí řek?“

„Vyhodil jsem ji. A seřval jsem Flekouna. Myslel jsem, že to profláknul on. Jenže teď se zdá, že to není tak jistý,“ řekl a upřel na ní podezřívavý pohled.

♦♦♦♦

Dáša si sedla opět čelem k baru. Věděla, že Zavadil je někde za těmi dveřmi vedle šatny. Barman se jimi právě vrátil a položil prázdný tácek na barový pult. Ležela na něm magnetická karta.

„Dáte si ještě něco?“ otázal se.

„Ještě vodku,“ odpověděla Dáša.

„Vodku, jo? Tak to musíte chvilku počkat,“ řekl otráveně, odložil utěrku a odešel do skladu. Dáša se přesvědčila, že se nikdo nedívá, sebrala z táčku magnetickou kartu a vhodila ji do kabelky. Po chvilce si k baru přisedli dva vybraně oblečení pánové. Pak se vrátil barman s láhví vodky, nalil Dáše a prázdný tácek uložil pod pult.

„Vizoura pro mě i pro Bobyho,“ přikázal jeden z pánů barmanovi a Dáša se v té chvíli rozbušilo srdce. Muž, sedící vedle ní se pootočil a Dáša na něj okamžitě upřela svůj nejsvůdnější pohled. Muž přimhouřil oči:

„Mohu vás pozvat na skleničku?“

S mnohoslibným úsměvem přikývla.

„Fredy, vodku tady pro tu krasicvi,“ pravil, „a pro nás ještě jednou to samé,“ dodal a otočil se k Dáše, která se na něj zářivě usmála.

„Tak na zdraví, přátelé,“ pravil, „já jsem Ludva a tohle je Boby,“ dodal a obrátil do sebe velkou sklenici whisky.

„Já jsem Dáša,“ špitla.

„Ty tu seš poprvé?“ zeptal se Ludva a Dáša přikývla.

„A nikoho tu neznáš?“ pokračoval ve výslechu.

„Nikoho,“ odvětila, „pozval mě sem přítel, ale nepřišel.“

„Z toho si nic nedělej, my se o tebe postaráme, vid’ Boby,“ pravil rozjařeně, dopil a položil sklenku na pult. „No a pomalu abychom zase šli,“ dodal a vstal. „Jdeš s námi, Dášenko?“

„Ovšem,“ souhlasila a všichni tři vešli společně do sálu. Usadili se u stolu s ruletou a Dáša vytáhla z kabelky své dvacetikorunové žetony, Ludva s Bobym byli zásobení stokorunovými a hráli jako by jejich finanční rezervy byly nevyčerpatelné. Dáša se hromádka žetonů poměrně brzy scvrkla na tři poslední. Ludva jí přistrčil ze svého:

„Hraj s mejma,“ řekl bezstarostně, „když prohraješ, nic se neděje, když vyhraješ, je deset procent tvých, zbytek mi odevzdáš.“

„Díky,“ hlesla spokojeně, neboť nyní věděla již téměř vše. Na chvilku vstala a obešla sál, jako by si potřebovala protáhnout tělo. Přitom na mobilu zmačkla tlačítko s Bondovým číslem a nechala třikrát zazvonit. Mobil pak uložila zpět do kabelky.

♦♦♦♦

Objevil se u baru asi za dvacet minut. Když ho Dáša uviděla, oznámila svým novým přátelům, že jde na panáka.

„Nebud’ tam dlouho,“ upozornil ji Boby, „ještě musíme hodně utratit!“

„Neboj,“ odpověděla, „nechám vám sem poslat pití,“ uklidnila je a odkráčela k baru, kde pro ně objednala další dvě skleničky whisky. Jakmile barman odešel, rozhlédla se a když byl vzduch čistý, kývla na Bonda. Ten dopil ještě téměř plnou skleničku ginu a oba pak rychle proklouzli dveřmi vedle šatny.

♦♦♦♦

Dáša v modrých šatech se opět věnovala svému přístroji, kde sledovala domnělou trasu agenta 007 po Karlíně a René Zavadil se zatím uklidňoval po předchozí hádce mohutnou dávkou bourbonu.

„Ten geniální Bond právě zapad do čínžáku někde za viaduktem,“ pravila dáma v modrém, s pohledem stále upřeným na svůj přístroj.

„A víte, že se mýlíte?“ ozvalo se ode dveří.

René Zavadil se překvapeně otočil.

„To je ona,“ zvolal, zatímco dáma v modrém jen nevěřícně zírala na Bonda. Zavadil se snažil zachovat klid a získat čas.

„Udělejte si u nás pohodlí,“ pravil, vyčerpaně vstal a přešel k baru, kde si nalil další dávku. Se sklenkou v levé ruce se opřel o stěnu vedle krbu a pravou ruku položil na krbovou římsu, nad kterou architekt vytvořil ve zdi jakousi podlouhlou umělecky vyvedenou niku. Bond ho nespouštěl z očí, dáma v modrém seděla schoulená mezi polštáři.

„Ještě tvrdíte, že Bojana Sobiče alias Bobyho Rádlu neznáte?“ otázala se Dáša.

„Do toho vám nic není,“ odpověděl René Zavadil chraplavě a jeho pravá ruka zmizela v otvoru nad krbem. Ve stejném okamžiku vystartoval Bond a jedním obrovským skokem se s napřaženou pěstí vrhl na Zavadila.

„Bravo, Jamesi, jako za mlada,“ zvolala Dáša nadšeně, ale její povzbuzení už slavný agent neslyšel. Soupeř se Bondovi uhnul, takže agentova mohutná pěst Zavadilovu hlavu minula a překvapivě snadno se zabořila do zdi. Hned nato dopadlo na stěnu i Bondovo zavalité tělo a oba muži zmizeli v obrovském oblaku prachu a kouře. Dáša v modrém leknutím oněměla. Prach se pomalu usazoval. Po chvíli se otvorem ve zdivu škrábal zpět špinavý Bond.

„Je tam tiskárna,“ oznamoval spokojeně, a nějaký podivný a děsně vyjevený chlapík, plný zvláštních fleků v obličejí. Chtěl utéct dveřmi, co vedou někam dozadu. Tak jsem ho tam zamkl a tady je klíč. Ale kde je ten hlavní?“ podivil se.

„Tady pod tou hromadou sutin, hele, tady mu kouká noha a támhle snad loket, nebo co. A tady leží jeho pistole, co ji chtěl na tebe vytáhnout. Necháme ho tam, ať si ho vzkřísí policejní doktor,“ vysvětlila Bondovi situaci a vydala z kabelky mobil.

„Můžete, pánové, máme je tu všechny,“ pravila, „dva jsou v herně u stolu číslo dvě, kde propírají půl milionu liber. Jeden z nich je Boby Rádl. My jsme dole, dostanete se sem dveřmi vedle šatny, máme Zavadila, Flekouna, letušku i tiskárnu. Pro jistotu obsaďte všechny východy.“

♦♦♦♦

Bond a Dáša seděli u náčelníka v kanceláři.

„Tak vidíte, žádné tajné archivy z druhé světové války, všechno to bylo falešné, všechno si to vyráběli sami.“ Dáša chtěla něco podotknout, ale náčelník ji nepustil ke slovu.

„Nic mi slečno nevysvětľujte, já vám to přeci hned říkal, že tihle angličtí agenti jsou naprosto nedostižní. Jak například vytuší, kde mají tiskárnu a odhalil, že ta stěna je jen ze sádrokartonu. A přitom to tam měli dokonale zakaširovaný. A jak využil momentu překvapení. A všimla jste si, že se tam vrhnul přesně tak, aby to zaspalo Zavadila a on mohl do té tiskárny volně proniknout? Nebo si vemte to s tou stěnicí, to byl přece nápad. No nic, nakonec je to agent číslo 007. Ještě večer pošlu pochvalný a děkovný mail do Londýna a poděkuju jim za skvělou práci.“ Pak se obrátil k Bondovi: „Bravo, mister Bond, ekselent, perfektní, nejste žádný numbr sevn, ale numbr ván,“ pronesl slavnostně a chrčivě se zasmál.

Bond se naklonil se k Dáše: „Tys mu neřekla, jak to vlastně bylo?“

„Neřekla,“ špitla, „vždyť jsi na mě chtěl, abych ti pomohla. Nebo snad ne?“

„Zvu tě na večeři do Hiltonu, souhlasíš?“

„Co si to tam špitáte, vy dva, vydrzte ještě moment.“ Zamyšlel se. „No a vy, Koulová, vy jste vlastně taky celkem nezklamala, příště bych ale rád viděl trochu víc iniciativy. Přesto budu uvažovat, že bych vám navrhnul zvýšení třídy, jaké máte nyní číslo?“

„Mám prosím číslo F8G3/D“

„No to vlastně není tak špatné, uvidíme, jak se osvědčí přístě.“

♦♦♦♦

Bond se holil, když mu v hotelovém pokoji zazvonil telefon.

„Mám vám vyřídit pozdrav a blahopřání od M.“ Bond vzdychl. „A to jste si stěžoval, že už jste starý a opotřebovaný. V Praze jste ale dokázal, že můžete sloužit ještě dalších dvacet let.“

„Vždy k vašim službám,“ odpověděl Bond a uvázal si motýlka.

♦♦♦♦

Vyšel z hotelového pokoje v bezvadně padnoucím obleku a spoře osvětlenou chodbou se vydal k výtahu. Přejel prstem po tlačítku a moderní prosklená klec připlula. Vešel a dveře se za ním pomalu a neslyšně zavřely. Výtah klouzavě sjížděl a on z výše pozoroval prostorné atrium tohoto moderního pražského hotelu. Ještě než zastavil v přízemí, uviděl ji sedět u baru.

Ilustrace Kristina POKORNÁ